

Takács Zsuzsa

AZ UTOLSÓ SZALMASZÁL

Azt mondta a költő, hogy bajuszos, alacsony,
majd arról ismerem meg. Húsz perc sem telt
bele és a délutáni ivóba beléptem.

Mindenki bajuszos volt,
a pincérnőket kivéve, bár ők, meg kell adni,
alacsonyok voltak, s ez kezdetnek biztató,
gondoltam, míg a többiek ültek, lábuk hosszan
kígyózott az asztalok alatt, eszerint
magasak! de mégis a szemem ide-oda járt,
hátha valaki egy kéziratot fölmutat,
de mi se történt, ültek és fecsegték.
Kimentem az esőbe, nem járt költő az utcán,
csak én. Mit szól majd anyám kezelőorvosa,
ha a nehéz sorsú unokaöcs verseit nem
véleményezem? Végignéztem a társaságon,
bátortalan mosolyomra egy szőrös képű
férfi – ha a bajuszát bevallja, a szakállát
mért hallgatja el? – az asztalához invitált.
Nem volt egyedül, egy régi hallgatómmal
sörözött. Milyen kicsi a világ! Felálltak
mind a ketten, és én anyámra gondolva közéjük
leültem. – Azt hiszem, magát keresem – mondtam.
Elég ütökzatosan hangzott. – Magára várok! –
válaszolta a költő, akár egy világfi.
Remek hangulat volt. Sört vagy kávét?
Esik még odakinn? Volt hallgatómmal felidéztük
a gyötrelmes éveket. A költő kotorászó
mozdulatot tett. – Mutassa! – javasoltam.
Döbenten, de engedékenyen nézett. – Mit?
– A verseket – feleltem –, vagy nem hozta
volna el? Rázta a fejét. Volt hallgatóm,
mint aki szimatot kap, távozni készült.
Mi ketten, egymást túllícitálva, kérleltük,
maradjon! Szerintem, *féltünk*.
Tétovázva ugyan, de visszaült.
A költőt újra ostromolni kezdtem.
Az idő is sürgetett, egy félórában
állapodtunk meg, a telefonban nem volt még
ennyire szemérmes. Megmutatni végül is
ő akarta, és most makacsul tagad!
Másfelől elismerő megjegyzést tett kék,

otthon még zöld szememre. Mindegy,
hiszen nem a festményeit kell elhelyeznem
egy-egy lapnál, és egy színvak verset
mért ne írna? Füst marta, piros szememet
ráemelve most már keményen a tárgyra
tértem: – Maga költő, nem? – Nem –
felelte büszkén –, üzemmérnök!

– Márpedig én egy költőt
keresek! Hitték meg nem is. – Keressük
együtt! – tréfálkoztak. Mit nem adtam volna,
ha lantját pengetve, szavaim hiteléül,
vakon, mint Homérosz, sántán, mint Byron,
vagy nyomában egy kozákkal fölbukkan
a KOLTÓ, és szorult helyzetemből kiment,
de nem járt felénk egy sem. Az eső viszont
szakadt. A kitámasztott ajtón át néztem,
ahogy a megrepedt járda víznyelőként
beszívja és elemészti a csikkeket,
az autóbusz- vagy villamosjegyeket,
a felismerhetetlen eredetű masszát,
és nem mertem megkérdezni, hogy látják-e,
amit megláttam hirtelen, hogy helyéből
majd' kiugrott a szívem, a rejtett
barlangrendszerbe süllyedő bajuszt,
mely a szomszéd Fodrász Szövetkezetből
érkezett. Ültem csak vörösen, de az eső
elállt. Magamnak kellett döntenem tehát,
mikor és hogyan távozom. Alig hittek
a fülüknek, hogy tényleg elmegyek.
Egy csókot kértek még búcsúzóul.
Jobbról-balról megcsókoltuk egymást,
akár a sokat látott rokonok.

– Sikerült? – kérdezte
a pincérnő az ajtóban, némi éllel.
A víznyelőre fektetett pallóról még
egy pillanatra a társaimra visszaneéztem,
de inteni nekik időm már nem maradt,
mivel valami puhát érzékelt a lábam.
Esküszöm, egy kézfej kapaszkodott utánam,
a költő alulról a deszkán fönnakadt!
De amikor újra, már sikoltani készen,
a mélységbe lenéztem, egy utolsó
szalmaszálát láttam csak elforogni ott.